

Sygn. akt IX U 42/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Gabriela Jokiel

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2017 r. w Rybniku

sprawy z odwołania N. M. (N. M.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania N. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 28.11.2016r. nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu N. M. prawo do emerytury począwszy od dnia 01listopada 2016r.

Sędzia

Sygn. akt IX U 42/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 listopada 2016r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu N. M. (M.) prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w związku z §4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r., podnosząc w uzasadnieniu, iż do dnia 01.01.1999r. nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do okresu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie uwzględnił pracy ubezpieczonego od 1 czerwca 1981r. do 31 marca 1997r., gdyż świadectwo pracy z 28 lutego 2003r. zawiera informacje, że w tym okresie ubezpieczony zatrudniony był na stanowisku „kierowcy autobusu mechanika brygadzisty”, co jest niezgodne ze stanowiskiem figurującym w powołanym dziale VII, poz. 2, pkt 4 wykazu A, tj. „kierowca autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15”.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji domagał się jej zmiany, poprzez przyznanie prawa do świadczenia wskazując, iż wykonywał prace w warunkach szczególnych w okresie nie uznanym przez organ rentowy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił, co następuje.

Ubezpieczony urodzony (...), 21 listopada 2016r. złożył w organie rentowym wniosek o świadczenie w postaci emerytury z obniżonego wieku.

W rozpoznaniu wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję omówioną na wstępie.

Ubezpieczony posiada łączny staż pracy okresów składkowych i nieskładkowych uznany przez organ rentowy na dzień 01.01.1999r. w wymiarze 27 lat, 3 miesięcy i 23 dni, w tym 5 lat, 2 miesiące i 21 dni pracy w warunkach szczególnych (do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył okres zatrudnienia od 10 czerwca 1974r. do 31 sierpnia 1979r. w (...) S.A., w tym także okres odbywania zasadniczej służby wojskowej od 27 października 1975r. do 17 października 1977r.).

Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

(dowód: dokumentacja akt organu rentowego)

Ubezpieczony w od 6 września 1979r. do 28 lutego 2003r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w R., w tym, w okresie spornym od 1 czerwca 1981r. do 31 marca 1997r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy autobusu mechanika brygadzysty.

(dowód: świadectwo pracy z 28 lutego 2003r.k. 11 a.r.)

Ubezpieczony posiada uprawnienia do kierowania pojazdami kat. (...) od 6 lipca 1985r.

(dowód: prawo jazdy ubezpieczonego o nr (...) okazane na rozprawie 16 marca 2017r.)

Przedsiębiorstwo (...) zajmowało się instalacjami na terenie kopalń. Siedziba Przedsiębiorstwa była w R., ale na każdej kopalni Przedsiębiorstwo miało swój oddział – pracowników wykonujących roboty na rzecz konkretnej kopalni. W głównej siedzibie Przedsiębiorstwo dzieliło się na hale produkcyjne, magazyny i dział transportu.

Ubezpieczony w początkowym okresie zatrudnienia, od 6 września 1979r. do czasu zdobycia uprawnień do kierowania autobusami, które uzyskał w 1985r., pracował w Przedsiębiorstwie (...) jako mechanik w kanale remontowym. Kanaly znajdowały się w warsztacie. Ubezpieczony wykonywał pracę wyłącznie w kanale związane z naprawą podwozia, tj. wymianą skrzyni biegów, sprzęgła, wymianą silnika, olejów, zawieszenia, wykonaniem smarowania.

Z uwagi na niskie zarobki ubezpieczony chciał zwolnić się z Przedsiębiorstwa i wtedy otrzymał od pracodawcy propozycję ukończenia kursu prawa jazdy kat. D, uprawniającą do kierowania autobusami. Praca kierowcy autobusu dawała możliwość wyższych zarobków, bo praca ta wiązała się pracą w większym wymiarze liczby godzin. Przedsiębiorstwo (...) dysponowało autobusem marki A. i Osinobusem, przerobionym ze Stara, które to pojazdy służyły do przewozu ludzi.

Po uzyskaniu prawa jazdy kat. D ubezpieczony został skierowany do pracy kierowcy autobusu, do przewożenia ludzi. Ubezpieczony pozostał na angażu mechanika samochodowego, bo na tym stanowisku była największa stawka.

Ubezpieczony garażował autobus, na którym pracował, w Ś. na terenie gazowni, na co otrzymał zgodę od pracodawcy i stamtąd rozpoczynał swoją pracę. Ubezpieczony zasadniczo jeździł w stałe trasy: na godzinę 6:00 rano dowoził pracowników z warsztatu, tj. pracowników fizycznych do R. (w trasę ubezpieczony wyruszał około godziny 5:00),

następnie jechał po następnych pracowników - umysłowych i przywoził ich do R. na godzinę 7:00. Pierwsza trasa była ze Ś. przez Ż. na R., a czasami też przez J., W.. Druga trasa - z R. na Ż. i z powrotem. Po południu ubezpieczony odwoził z Zakładu - po godzinie 14:00 pracowników fizycznych, a po godzinie 15:00 pracowników umysłowych. Przedsiębiorstwo (...) było zakładem patronackim dla 2 szkół zawodowych i ubezpieczony rozwoził też uczniów z tych szkół. Nadto ubezpieczony obsługiwał wycieczki ze szkół podstawowych i liceów oraz wycieczki zakładowe. 60% pracy ubezpieczonego to była obsługa tych szkół. Nadto ubezpieczony obsługiwał imprezy rodzinne pracowników, którzy wynajmowali „po kosztach” autobus służbowy.

W 90% praca ubezpieczonego polegała na jeżdżeniu autobusem, a pozostałe 10% to obsługa autobusu polegająca na wymianie opon, smarowaniu, wymianie oleju, które ubezpieczony wykonywał wraz z mechanikiem.

Ubezpieczony otrzymywał dodatek brygadzystowski, ale faktycznie funkcji tej nie wykonywał. Dodatek otrzymał, bo pracodawca chciał go zatrzymać w Zakładzie, żeby nie odszedł z pracy.

Ubezpieczony pracował na wydziale E., gdzie zatrudnieni byli mechanicy, kierowcy, tokarze, ślusarze i frezerzy. P. w tym wydziale był dział transportu. Byli też inni kierowcy uprawnieni do jazdy autobusem i jak ubezpieczony wyjeżdżał w dłuższe trasy, to wówczas inny kierowca jechał z ubezpieczonym.

Ubezpieczony, pracując jako kierowca autobusu od 1985r., zajmował się też szkoleniem uczniów, gdyż posiadał uprawnienia instruktorskie. Ubezpieczony pracował z nimi w kanale remontowym jak przyjeżdżał z trasy.

Ubezpieczony pracę opisaną powyżej wykonywał w okresie spornym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie spornym razem z ubezpieczonym pracowali H. D. również, jak ubezpieczony w dziale transportu jako mechanik samochodowy a następnie operator koparki oraz G. K. jako mechanik samochodowy.

(dowód: akta osobowe ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w R., zeznania świadków H. D. i G. K. złożone na rozprawie 16 marca 2017r., czas nagrania 00:12:03-01:12:11 protokołu elektronicznego rozprawy oraz zeznania ubezpieczonego złożone na rozprawie 13 kwietnia 2017r., czas nagrania 00:00:49-00:25:40 protokołu elektronicznego rozprawy)

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny, przekonywujący, spójny i logiczny, przez co mogący stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje.

Jak wynika z treści art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2016r., poz. 887 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948 przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32,33,39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. na dzień 31.12.1998r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składowy i nieskładowy, o którym mowa w art. 27 (tj. 25 lat dla mężczyzn).

Ust. 2 „Emerytura, o której mowa w ust.1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

Jak wynika z §4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w warunkach szczególnych, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne jest między stronami, że ubezpieczony 16 października 2016r. ukończył 60 lat, że nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Ponadto poza sporem pozostawała okoliczność, iż ubezpieczony na dzień 01.01.1999r. udokumentował ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

Spór polegał na ustaleniu, czy ubezpieczony legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Zdaniem Sądu przeprowadzone postępowanie daje podstawy do przyjęcia, iż w okresie spornym od 1 czerwca 1981r. do 31 marca 1997r. zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w R. ubezpieczony faktycznie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w szczególnych warunkach – mechanika w kanale remontowym w okresie od 1 czerwca 1981r. do uzyskania uprawnień do kierowania autobusami, tj. do lipca 1985r. i kierowcy autobusu o liczbie miejsc powyżej 15 od lipca 1985r. do 31 marca 1997r. Za takim przyjęciem przemawiają zeznania słuchanych w sprawie świadków, którzy pracowali z ubezpieczonym w jednym oddziale transportowym Przedsiębiorstwa (...), zatem byli bezpośrednimi świadkami wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, zwłaszcza pracy mechanika w kanele, i którzy zgodnie potwierdzili, iż od lipca 1985r. charakter pracy ubezpieczonego zmienił się na kierowcę autobusu. Zeznaniami tym Sąd dał wiarę, gdyż były przekonujące, logiczne i korelujące ze sobą. Za takim przyjęciem przemawiają także zeznania ubezpieczonego, który w sposób szczegółowy i przekonujący przedstawił charakter swojej pracy w okresie spornym, powody zmiany charakteru pracy z mechanika w kanałach remontowych na kierowcę autobusu, także w ocenie Sądu w sposób wiarygodny wyjaśnił dlaczego zajmował stanowisko mechanika brygadzysty pomimo wykonywania pracy kierowcy autobusu. Zeznaniami te nadto znajdują potwierdzenie w zachowanej niepełnej dokumentacji osobowej ubezpieczonego, w tym w treści świadectwa pracy z 28 lutego 2003r., w którym, w pkt 8 pracodawca potwierdził wykonywanie przez ubezpieczonego w okresie spornym pracy w szczególnych warunkach – pracy kierowcy autobusu o liczbie miejsc powyżej 15.

W ocenie Sądu takiemu przyjęciu nie przeczy także fakt, iż ubezpieczony wykonując już pracę kierowcy autobusu zajmował się szkoleniem uczniów, gdyż Sąd dał wiarę ubezpieczonemu, iż szkolenie to polegało na pracy z uczniami przy naprawach pojazdów w kanale remontowym znajdującym się w warsztacie i odbywało się w czasie, gdy ubezpieczony przyjeżdżał z trasy.

Nie ulega zatem wątpliwości, iż ubezpieczony posiada co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, po uwzględnieniu, poza okresem pracy w szczególnych warunkach uznanym przez organ rentowy, spornego okresu pracy jw. jako pracy w warunkach szczególnych, określonej w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), kolejno w wykazie A, Dziale XIV, poz.16, tj. prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych oraz w wykazie A, dziale VIII, poz.2, tj. prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15...

Zgodnie z treścią przepisu art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie powołanych przepisów, z mocy art. 477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonemu prawo do emerytury począwszy od miesiąca złożenia wniosku zgodnie z uregulowaniem powołanego art. 129 ust.1.

SSR del. Renata Stańczak